

ချုံ့ကင်း

ကျော်ဒောင်း

DESTINATION
CHUNGKING
Han Suyin

ချုံကင်း
ကျော်အောင်
မြန်မာပြန်
စာရေးသူ၏ အမှာ

ချုံကင်းကို ပထမအကြိမ် အင်္ဂလန်တွင် ၁၉၄၂ ခုနှစ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
နောင်ဆယ့်တစ်နှစ် ကြာသည့်အခါ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေမည်
ဖြစ်သဖြင့် ထုတ်ဝေသူက အမှာအသစ် ရေးပေးရန် ကျွန်မကို တိုက်တွန်း
သည်။

ကျွန်မ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံး လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်တစ်နှစ်သို့ ပြန်ရောက်
သွားသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ ငယ်သေးသည်။ စစ်အတွင်း ချုံကင်းဘဝကို
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပေါ်လာအောင် ဖော်ပြရန် ကြိုးစားအားထုတ်ရသည်။ ကျွန်မ
ရေးသားသည့် စကားလုံးတိုင်းသည် အမှန်အကန်အတိုင်း အဓိပ္ပာယ်
သက်ရောက်စေရမည်။ မှန်ကန်သည့်၊ ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းသည့်၊ ထင်ရှား
သိသာသည့် အချက်များသို့ ရောက်အောင် ကောက်ချက်ဆွဲယူရသည်။
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကို လည်းကောင်း
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်စေသည့် စကားလုံးများ ပါကောင်းပါမည်။ ထို
သံသယ မကင်းပါ။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် ဆင်းရဲဒုက္ခ
ခံခဲ့ကြရသည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး နာကျင်ခဲ့ကြရသည်။ သည်ကြားထဲက
သတ္တိရှိရှိ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ကြံကြံခံနိုင်ခဲ့သည်။ အသက်မသေဘဲ ဒုက္ခ
သုခ မှန်သမျှကို ရယ်ရယ်မောမော ပြန်လည်စားမြို့ ပြန်နိုင်မည်ဟု

ယုံကြည်ခဲ့သည်။ နေသာသည့် ရက်များတွင် ဗုံးတွေချသည့် အကြားက ပုန်းရင်းရှောင်ရင်း ဖြစ်လေရာဘဝတွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး အချိန်ကုန်နိုင် ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့တွင် အရာရာသည် ချောမောပြေပြစ်စွာ အဆုံးသတ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

ကျွန်မအဖို့မူ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ ခဲ့သမျှကို စာတစ်အုပ်အဖြစ် ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ရန် ရည်ရွယ်ရင်း မရှိခဲ့ပါ။

ဇီချမ်ပြည်နယ်၊ ချင်တူမြို့တွင် အမေရိကန် သာသနာပြုအဖွဲ့မှ မာရီယန်မင်နလီ ဦးစီးသော သားဖွားဆေးရုံငယ်လေး ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ ထိုဆေးရုံတွင် အလုပ်သင်သားဖွား ဆရာမအဖြစ် ကျွန်မ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မခင်ပွန်း ပါအိုသည် အနောက်မြောက်ဒေသ စစ်မျက်နှာတွင် တာဝန်ကျနေသည်။ သူမရှိခိုက် ကျွန်မမှာ ထိုဆေးရုံတွင် မာရီယန်နှင့်အတူ နေထိုင်သည်။

မာရီယန်၏ အဖေနှင့် အမေတို့မှာ တရုတ်ပြည်တွင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင် နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ မာရီယန်၏ ညီမသည်လည်း သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မာရီယန် ကိုယ်တိုင်မှာမူ သာသနာပြု ဆရာဝန်မ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝ သက်တမ်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကို တရုတ်ပြည်တွင် ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် ပုံစံရေးဆွဲကာ ချင်တူတွင် သားဖွားဆေးရုံငယ်လေးတစ်ခု ဆောက်လုပ်သည်။ ထိုဆေးရုံတွင် တရုတ်သားဖွား ဆရာမများကို သင်တန်းပေးသည်။ သင်တန်းပြီးလျှင် တောရပ်သို့ စေလွှတ်ကာ မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် အလှမ်းဝေးသော မြို့ငယ်လေးများ၌ အခြေစိုက် နေထိုင်စေပြီး တရုတ်ပြည်တွင် အလိုအပ်ဆုံး လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်သည့် ဝမ်းဆွဲသားဖွား အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စေသည်။ မီးနေသည်များကို သားဖွားရာ၌ လွယ်ကူအောင် ကူညီစေသည်။

ဆောင်းတစ်ညတွင် မီးသွေးဖို၌ မီးလှုံရင်း ဒေါက်တာမာရီယန်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျကြသည်။ ကျွန်မတို့ ဖတ်ဖူးသော စာအုပ်များအကြောင်း ပြောကြသည်။ သူကသူ့ဆန္ဒတစ်ခုကို ထုတ်ဖော်သည်။ တရုတ်ပြည်တွင် လူမှုဝန်ထမ်း လုပ်ငန်းများကို စေတနာအလျောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့မှာ အတွေ့အကြုံ အတော်များများ ရှိသည်။ လူလူချင်းထားရှိသည့် မေတ္တာစေတနာတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် အဖြစ်သနစ်တွေ များစွာကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ယင်းတို့ကို စုပေါင်းကာ စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့အဖြစ် ရေးသားချင်သည်။ ဝတ္ထုတိုများ၊ ကဗျာများကိုကား သူ ရေးခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော် စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ်သူ မရေးဖြစ်သေး။

ထိုအခါ ကျွန်မရေးထားသည့် မှတ်စုမှတ်ရာများ၊ တစ်ပိုင်းတစ်စမှတ်တမ်းများ၊ ပေးစာများကို သူ့အားပြသည်။ ယင်းတို့မှာ အချိန်တွေ အားနေခိုက် အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ မိတ်ဆွေများထံသို့ ရေးသည့်စာများ ဖြစ်သည်။ သူတို့က တရုတ်ပြည်တွင် ဘာတွေဖြစ်ပျက် နေသည်ကို သိချင်ကြသည်။ မာရီယန်က ကျွန်မ၏ စာများကို စေ့စေ့စပ်စပ်ဖတ်သည်။ ထို့နောက် "အဲဒီစာတွေထဲမှာ မှတ်သားစရာ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးပါတယ်၊ ဒါတွေကိုစုပြီး မှတ်တမ်းတစ်ခုအဖြစ် ရေးနိုင်တယ်၊ ဒါတွေကို အခြေတည်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပါလား၊ စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ် ဖြစ်လာမှာပဲ"ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်မမှာ စိုးရွံ့မိသည်။ ကျွန်မ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်က အင်္ဂလိပ်စာကို ပီကင်းမြို့တွင် စ၍သင်သည်။ များသောအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ ဖတ်ရာမှ အင်္ဂလိပ်စာကို တတ်မြောက် လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်လို စကားပြောခွင့် မရခဲ့။ သို့ဖြစ်လျှင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် စာတစ်အုပ် ရေးနိုင်အောင် ကျွန်မတတ်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် လုံလောက်မည်လား။ သို့သော် မာရီယန်သည် များစွာ စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ သူ့စိတ်အား

ထက်သန်မှုကြောင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ ချုံကင်းကို ရေးသား ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ရေးခဲ့သည့်အမှာတွင် ဤချုံကင်းကို ထုံပိုင်း ထုံပိုင်း ရေးခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ဤ စာအုပ်ကို ရေးသားနေစဉ် လေကြောင်းဥဩ ဆွဲသဖြင့် ရေးလက်စစာမူကို ထားခဲ့ကာ ဗုံးခိုကျင်းသို့ ဝင်ရသည်။ ညတွင်မှ ဆီမီးအိမ်၏ အလင်းရောင် ဖြင့် ဆက်၍ရေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးရုံ၌ တစ်ညလုံး၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း တစ်ခုလုံး တာဝန်ယူရာမှ ပြန်အလာတွင်ရေးသည့် အခါများ လည်း ရှိသည်။ ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ အိမ်တွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း၊ ပြီးတော့ ရန်သူလေယာဉ်ပျံများ လာမလာ ကောင်းကင်တွင် ရှာဖွေကြည့်ရှုခြင်းတို့ အကြား အပန်းဖြေ အနားယူချိန်တို့တွင်လည်း ထုံပိုင်းထုံပိုင်း ရေး ဖြစ်သည်။ ထမင်းအိုးကို လက်တစ်ဖက်ကသယ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က သမီး ကိုပွေ့ချီကာ ဗုံးခိုကျင်းသို့ ပြေးရသည့် အခါများတွင် ချုံကင်းစာမူကို သယ်ဆောင်သွားရသည့် အခါများလည်းရှိသည်။

ဤမှတ်တမ်းကို ရေးသားပြုစုစဉ် မာရီယန်နှင့် ကျွန်မတို့မှာ လက်တစ်ကမ်းတွင်အတူ နေခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် ခရီးကွာလှမ်းပြီး တစ် နေရာစီတွင် ရောက်နေသည့် အခါများလည်းရှိသည်။ ကျွန်မမှာ ချုံကင်း တွင် ပါအိုနှင့်အတူ ရှိနေသည်။ သို့မဟုတ် လွတ်လပ်သည့် တရုတ်ပြည်တွင် ပါအို သွားလေရာနောက်သို့ ကျွန်မလိုက်ပါသွားသည့် အခါများလည်း ရှိ သည်။ မာရီယန်မှာမူ ချင်တူရှိ သူ့ဆေးရုံတွင် အမြဲရှိနေသည်။ မည်သို့ဖြစ် စေ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ ပူးတွဲပြုစုချက်မှာ ပြတ်လပ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ စူးစူး စိုက်စိုက် အာရုံပြုကာ ရေးသားပြုစုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ငြားလည်း မာ ရီယန်၏ ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ချက်များ၊ ဝေဖန်ချက်များ၊ အကြံပေးချက်များ၊

ပြီးတော့ အခန်းတစ်ခုလုံးကို ပြန်လည်ပြုပြင် ရန်ညွှန်ကြားချက်များ မပါဘဲ ချဲ့ကင်းသည် စာအုပ်အဖြစ် ထွက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဤသည်မှာ အမှန်ကို ဝန်ခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်းတစ်ခန်းကို ရေးပြီးတိုင်း စာမူကို မာရီယန်ဆီသို့ လေကြောင်းဖြင့် ပို့ပေးသည်။ စာမူကြမ်းသည် ချဲ့ကင်းနှင့် ချင်တူအကြား ကြိမ်ဖန်များစွာ ကူးလူးပျံ့သန်းသည်။ စာရေးသူထံမှ ပူးတွဲစာ ရေးသူထံသို့ ရောက်သွားသည်။ တရုတ် ပိုးစက္ကူပါးပါးတွင် လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားပြီးမှ လေကြောင်းစာအဖြစ် ပေးပို့ရသည်။ သို့မှသာ လေယာဉ်စာသည် ပေါ့ပါးမည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့တွင် ဤစာမူကို ပုံနှိပ်ရန် ထုတ်ဝေသူက လက်ခံသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်ကမူ ထူးဆန်းသည့် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် စာရေးသူ၏ အမည်အမှန်ကို စာဖတ်ပရိသတ်အား အသိမပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မမှာ ခင်ပွန်းသည် ပါအိုနှင့်ပတ်သက်၍ ယာယီအချိန်ပိုင်းလေး တစ်ခုတွင် ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်၏ သံတမန်အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်ကမူ သံတမန်အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးများမှ စာအုပ်ရေးသား ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရဟူသော အယူအဆတစ်ခု တရုတ်ပြည်တွင် လက်ခံကျင့်သုံးနေသည်။ ကျွန်မနေထိုင်သည့် ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အဖွဲ့အစည်း ကလေးတွင် စာပေရေးသား ပြုစုခြင်းမှာ မိန်းမသားများ အလုပ်မဟုတ်။ မိန်းမများ စာရေးခြင်းသည် ပြဇာတ်များ၊ ဇာတ်ပွဲများတွင် သရုပ်ဆောင်ခြင်း ကဲ့သို့ပင် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားစေနိုင်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဝါရှင်တန်တွင် ခန့်အပ်ထားသော တရုတ်အမျိုးသား အစိုးရ၏ လက်ရှိသံအမတ် မစ္စတာကူး၏ဇနီး မဒမ်ဝယ်လင်တန်ကူးသည် ဟွလန်ကူး အမည်ရှိ အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခု ရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပြီး စွဲလမ်းနှစ်သက်စရာ ကောင်းသည့်

အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်စောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ထိုစာအုပ်ကို ဖြန့်ဝေခြင်းမှ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ဟိလန်ကူး တစ်အုပ်ကို ကျွန်မ ရလိုက်သည်။ ယခု ကျွန်မ၏ မှတ်တမ်းဖြစ်သည့် ချုံကင်းမှာ ထိုကံကြမ္မာမျိုး မကြုံတွေ့ရ။ သို့သော် ကျွန်မမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ ကိုယ့်အစွမ်း ကိုယ်မယုံကြည် စိတ်မချရသည့် အဖြစ်နှင့် ကြုံရသည်။

ဤသည်မှာ ချုံကင်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံထဲမှ နောက်ကွယ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဤစာအုပ်သည် ပထမ ထုတ်ဝေစဉ်ကအတိုင်း ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ၊ စာတစ်ကြောင်းမျှ ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ သဒ္ဒါနှင့် စာလုံးပေါင်း အမှားများကိုသာ ပြုပြင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤအမှာစာ အသစ်ကိုလည်း ရေးပေးခဲ့ပါသည်။

ဟန်စုယင်

၁၉၅၃၊ ဖေဖော်ဝါရီ။
